

Svartsjukens Nätter

1 Natten.

O! du, som lykten glans och sluten ned
M mörkrets nymd, på Svarta vingar
Förnimman den sorgens klagan, tyfsta natt!
Förnimman den olycksfärges förtviflan!
Hvem är den röst, som klippans reflexer i
Lj. flodens brossning, lik en fukt af hafvet,
Ditt lugna vernadofria tag till mötes?
Hvem är den flamm som med reglans lutan
Ätt en förverad harmoni sig garar,
Hvattande med återbruten ljud
Din frid, din fridhet, dina valmodofter?
Det är den sorgens klagan, tyfsta natt!
Det är den olycksfärges förtviflan.

Jag tänkte engång i en latten stund:
Förnuftet måste sånda fridens härskod!
Till upproshopen i min vilda barm
Och eftertanke smög sig befrav
Med galmbesvägnad hand på öde stigan

Och kom till gatan flutna bry, till hjertat
 Och klappade på bryens port och fader.
 I stormens gasjoner. Hvarför fylle
 med ödeläggelse och krig de rum
 der förr i ofrader åt mig och lugnet.
 Bekänner du mitt öfvervald, horden
 som oskuldfulls barn i mitt beskick.
 Och lydnaden skall återbringa lugnet.
 Och lugnet följes blott af guds englar.
 Se. hvarför sorgju hvarför rasen i.
 En kvinnes rika blomsterjardens mätta
 En annan fjärlig honingsluft för et
 Stå ej de fulla blomstrens kalkar öppna;
 men hvarför järmen ständigt bring der samma
 Hvad en er nikan skall en annan skänke
 Och lika maktas drickes ur lika blommar.
 Se talade vid bryens port förnuftet.
 Då låg bland sårda söner immanför
 svart jukam, kärlekens och sötans dotter.
 I fridlag dvala låg hon der och såg
 ur egen mårj en otillräcklig maring

Och skryte för digen skugga blif.
 Och spetsade sig om under förmnen.
 Då hörde hon förnuftet tal vid gatan.
 Storvannen en i blicken hennes hvila.
 I harnfullt harn spratt furen upp och tog
 Ur smärtans koger ett förgiftadt svar;
 Men hvarje gul som flög från tungans båg
 Stoll, krossa mot forvåna lappar, ned;
 Tills raseriet dämmt inkom dess barn
 Krott fram uti ett hänskratts fulla frommen.
 Ur dvalan väcktes jyskanskaren om;
 Den bleka jelaen och det hemiska gvalet
 Och tranad som tår af evig hunger
 Och hatet som förfar att, och hämnad
 Som glädes att för blodbestänkta dolk-
 Uppväcktes afren alla faller, glada;
 Lirflutna lidens förgeblek minnen
 Som om, likt fatens englar, bo i hjertat
 Och äggo jelaenarne till frid.
 De väcktes alla och i moders prä
 Familien den elda legionen
 Och gatan rostförterde rögler sprängdes

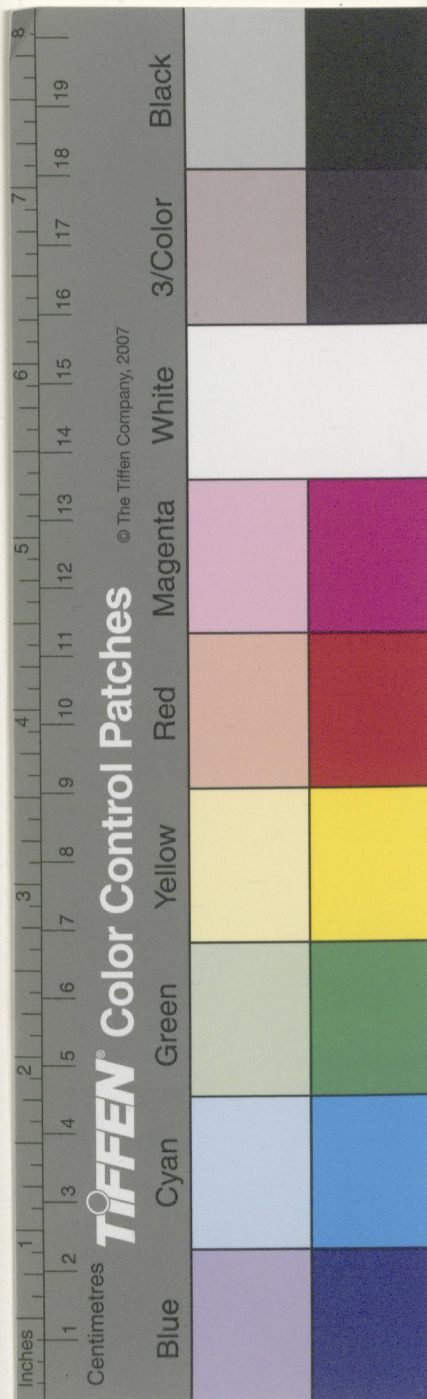

Och skeran bröt med jubelskri till fjät.

Och nu du milda gnista, län af Gud,
Du ljusa engel som lik solen glädde
Min lefnad när, försvunst! hvad är din lott?
Att kufva ett drälges mellan mörkrets andas
& qvattorna af min föräddas barm,
Att sumra in vid dina bönans spräl
Och vakna upp vid dina kedjors slamm.
Förinnan den forgäves klagan, milda natt,
Förinnan den olycksaliga förtuflan!

Jag svar: jag vill anför tro at dagen
Mitt hjertas ademark att nedergrickas.
Den Gud som lockar rasen när sin knapp
Och ortens. Gnada, frö är grafets skate
Den höga strålbekladda Gud som smides
Sitt lif sin vållust i en död natur,
Och tvingar flöktly alla myrader
Att jubla kring hans glimmande triump.

Den Gud, som trängde min barmens blomning
Han skall mig ej förskuta, ja jag sade,
Och höjer min förgrätns blick mot öfter.
Då blef det ljus kring öfterns rind, och solen
Sty lik en mogen drupe upp och stänkte.
Kring himmel, jord och lif sin purpuraste.
Och ethern drack och strålade af fröj,
Och boljen drack och skälde af förgissning,
Och jorden drack — och tuckar berg och delar
Herubas af drufans blad, och glädde
Och väckte sin tufan inför barn
Att komma morgonen och lifets fullhet.
Att jubel hörs njdens alla eke,
Kring fälten springa hjordarne — mot skyn
Stag sigeln med sin tungas glada offer,
Och människans den sällaste af alla
Gick majestätlig fram med knäpte hender
Att dyga ned af andakt inför Gud.
Då jag jag i mitt bröst och sökte blott

En seek att blanda i naturens gläns
På fann mitt hjerta mera, tomt än dödan.
Med brusten bläck af fasa öfversvämmande
Sag iland till mina kutor åter
Lick en förrad natt i dagens fann
Lick molnets skugga som mig oro flög
På spå af land af höjd af djup förskräckt.
För minn den sorglusa klagan mitt
För minn den olycksfärliges förvislan.

4

